

Sygnatura akt IV Ka 819/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Waldemar Majka
Protokolant:	Magdalena Telesz

przy udziale Julity Podlewskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2019 roku

sprawy S. F.

syna A. i Z. z domu W.

urodzonego (...) w B.

oskarżonego z art. 157 § 1 kk i art. 288 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk, art. 216 § 1 kk, art. 288 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 22 października 2018 roku, sygnatura akt II K 693/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe związane z postępowaniem odwoławczym, w tym wymierza 120 złotych opłaty za to postępowanie.

Sygnatura akt IV Ka 819/18

UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Bystrzycy Kłodzkiej wniósł akt oskarżenia przeciwko S. F. oskarżając go o to, że

1. w dniu 26 czerwca 2016 roku w T., woj. (...), podczas festynu rodzinnego poprzez przewrócenie instrumentu klawiszowego m-ki K. o wartości 3000 złotych dokonał jego uszkodzenia oraz poprzez uderzenie M. H. mikrofonem w twarz oraz złapanie pokrzywdzoną za ramiona i rzucenie ją na ławkę, na której znajdowało się oświetlenie w postaci lasera m-ki (...) o wartości 900 złotych i oświetlenie w postaci reflektora L. (...) o wartości 800 złotych dokonał uszkodzenia jej ciała w postaci ogólnych potłuczeń ciała, szczególnie głowy, prawego oczodołu, prawej gałki ocznej, kręgosłupa szyjnego, klatki piersiowej, stłuczenia powłok jamy brzusznej, otarć skóry na twarzy, kończynach górnych i dolnych oraz siniaków na powłokach brzusznych, co doprowadziło do zaburzenia widzenia oka prawego

oraz uszkodzenia jaskrowego tarczy nerwu II oka prawego oraz uszkodzenia oświetlenia i okularów korekcyjnych o wartości 500 złotych, czym spowodował stratę o łącznej wartości 5200 złotych na szkodę M. i R. H.

to jest o czyn z art. 157§1 kk i art. 288§1 kk w zw. z art. 11§2 kk

2. w dniu 26 czerwca 2016 roku w T., woj. (...) podczas festynu rodzinnego poprzez zeskoczenie z ławki na monitor (...) o wartości 300 złotych i oświetlenie w postaci reflektora L. (...) o wartości 350 złotych dokonał ich uszkodzenia, a następnie poprzez popchnięcie R. H. spowodował jego upadek na podłogę oraz uszkodzenie gitary m-ki F. (...) o wartości 4000 złotych, mikrofonu wokalnego m-ki (...) o wartości 500 złotych, mikrofonu instrumentalnego m-ki S. o wartości 400 złotych, miksera Y. P. o wartości 1900 złotych, efektu do wokalu T. H. o wartości 1500 złotych, przedwzmacniacza gitarowego M. B. wartości 2000 złotych, statywu o wartości 100 złotych, kabli instrumentalnych (...) i J. o wartości 400 złotych, czym spowodował stratę o łącznej wartości 11.450 złotych na szkodę M. i R. H.,

to jest o czyn z art. 216§1 kk i art. 288§1 kk w zw. z art. 11 §2 kk

Wyrokiem z dnia 22 października 2018 roku (sygnatura akt II K 693/16) Sąd Rejonowy w Kłodzku:

I. oskarżonego S. F. uznał za winnego tego, że w dniu 26 czerwca 2016 roku w T., woj. (...), podczas festynu rodzinnego uderzył mikrofonem w twarz M. H., a następnie złapał ją za ramiona i rzucił ją na ławkę, przy czym w wyniku postawy obronnej pokrzywdzonej oskarżony S. F. stracił równowagę i przewrócił się na M. H., w wyniku czego pokrzywdzona doznała powierzchniowego urazu powłok głowy i szyi z powstaniem drobnych blizn w okolicy jarzmowej prawej i nad prawym łukiem brwiowym, a także w okolicy kącika zewnętrznego ust po stronie prawej, urazu oka prawego powodującego późniejsze zaburzenie ostrości widzenia, zaburzenia nerwu wzrokowego n. II i drogi wzrokowej, urazu jamy brzusznej oraz urazu kończyny górnej lewej i obu dolnych, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała, a w szczególności wzroku na czas dłuższy niż 7 dni, to jest uznał oskarżonego S. F. za winnego popełnienia czynu z art.157§1 kk i za czyn ten na podstawie art.157§1 kk wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego S. F. uznał za winnego tego, że w dniu 26 czerwca 2016 roku w T., woj. (...), podczas festynu rodzinnego naruszył nietykalność cielesną pokrzywdzonego R. H. w ten sposób, że popchnął go czym spowodował jego upadek na podłogę, to jest uznał oskarżonego S. F. za winnego popełnienia czynu z art.217§1 kk i za czyn ten na podstawie art.217§1 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art.85§1 i 2 kk w zw. z art.86§1 kk połączył orzeczone wobec oskarżonego S. F. w punktach I i II wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art.69§1 i 2 kk w zw. z art.70§1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego S. F. w punkcie III wyroku kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 2 (dwóch) lat próby;

V. na podstawie art.72 § 1pkt 2 kk zobowiązał oskarżonego S. F. do pisemnego przeproszenia pokrzywdzonych M. H. i R. H. w terminie 3 (trzech) miesięcy od dnia uprawomocnienia się wyroku;

VI. na podstawie art.46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego S. F. obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonej M. H. kwoty 5.000 (pięć tysięcy) zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

VII. na podstawie art. 624§1 kpk zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania zaliczając na rachunek tegoż Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w całości, zarzucając obrazę przepisów postępowania, co miało wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to art. 4,5,7, 410 k.k. w związku z art. 177, 175 i art. 193 k.p.k. poprzez czynienie ustaleń co do przebiegu zdarzenia z dnia 26 czerwca 2016 roku w oparciu o treść zeznań pokrzywdzonych z pominięciem treści całego pozostałego zebranego materiału dowodowego, w tym

opinii biegłego sądowego z którego wynika, iż S. F. nie uderzył mikrofonem pokrzywdzonej, nie złapał jej za ramiona, nie rzucił na ławkę oraz nie naruszył nietykalności cielesnej drugiego z pokrzywdzonych gdyż z relacji wszystkich pozostałych świadków, a wręcz w części zeznań R. H., który na różnych etapach sprawy podawał odmienne wersje zdarzenia wynika, iż S. F. został pchnięty na pokrzywdzoną przez jej małżonka, który wcześniej sam upadł, gdyż potknął się o kable zasilające sprzęt muzyczny na scenie.

Na skutek powyższego doszło do naruszenia prawa materialnego, a to art. 157§1 k.k. oraz art. 217§1 k.k. poprzez ich zastosowanie w sytuacji, gdy nie zachodziły do tego przesłanki ustawowe, a podnosząc wskazane zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Sąd okręgowy zważył:

apelacja jest bezzasadna.

Wbrew odmiennym zapatrywaniom skarżącego sąd rejonowy nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania wskazanych w apelacji jak również nie popełnił zarzucanego mu błędu w ustaleniach faktycznych mającego mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku. W sprawie niniejszej sąd rejonowy przeprowadził postępowanie w sposób staranny, dążąc do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy a następnie wnikliwe, rzeczowo i obiektywnie przeanalizował zgromadzone dowody we wzajemnym powiązaniu, uwzględniając, zgodnie z wyrażoną w art. 4 kpk zasadą obiektywizmu, okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonego. Dokonana ocena materiału dowodowego zgodna jest z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie zawiera błędów natury faktycznej czy też logicznej. Nie sposób zatem uznać, iż sąd orzekający naruszył zasadę swobodnej oceny dowodów, zaś sąd odwoławczy w pełni dokonał ocenę dowodów aprobeuje.

Skarżący formułując zarzuty apelacyjne (k.199-200) skupia się w istocie na wyrażeniu dezaprobaty z powodu odmowy uznania za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków P. S., W. B. oraz P. B. zaś wskazana odmowa znajduje uzasadnienie, a sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał powody, które stanęły na przeszkodzie uznaniu relacji wspomnianych za wiarygodne, należycie to uzasadnił i wbrew twierdzeniom apelującego nie złamał zasad wyrażonych w art.7 kpk. Analizując argumentację uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie można podzielić również forsowanego przez apelującego twierdzenia, iż sąd I instancji dał wiarę pokrzywdzonym, bo byli trzeźwi, zaś odmówił wiarygodności relacjom wymienionych powyżej świadków tylko dlatego, że spożywali wcześniej alkohol. Zauważalne bowiem w zachowaniu osób uczestniczących w festynie (w tym wymienionych świadków) pozostawało sympatyzowanie z oskarżonym przejawiające się w niechęci podania pokrzywdzonym jego personaliów tuż po zaistniałym zdarzeniu, co też i eksponuje sąd I instancji w ustaleniach uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k.190), zaś ustaleń tych skarżący nie kwestionuje. Gdyby zatem to oskarżony został zaatakowany przez pokrzywdzonych nie byłoby powodu aby ukrywać jego personalia. Odwoływanie się również do fragmentu relacji świadka O. N. w oderwaniu od pozostałych dowodów również nie prowadzi do zanegowania sprawstwa oskarżonego.

Nie można również zaaprobować forsowanego w zarzucie apelacji poglądu, iż z wniosków opinii biegłego wynika, że relacja pokrzywdzonej jest niewiarygodna. Biegły M. B. uznał, iż obrażenia pokrzywdzonej mogły powstać zarówno w okolicznościach opisywanych przez oskarżonego jak i pokrzywdzoną (k.159,172), wnioski zatem apelującego w tym zakresie nie znajdują żadnego uzasadnienia.

Apelujący podniósł również naruszenie art.5§2 kpk, jednak łączenie zarzutów naruszenia tego przepisu i art.7 kpk pozostaje w sprzeczności. Wynikające z materiału dowodowego sprawy różne wersje wydarzeń nie są równoznaczne z istnieniem niedających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k., bo w takim wypadku sąd orzekający zobowiązany jest do dokonania ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i dopiero wówczas, gdy wątpliwości nie zostaną usunięte, to należy tłumaczyć je na korzyść oskarżonego (tak sąd najwyższy w postanowieniu z dnia 16 czerwca 2005 roku, II KK 257/05 OSNKW 2005/9/86, Biul.SN 2005/8-13/13).

Naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. (zasady in dubio pro reo) jest możliwe tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec niemożliwości ich

usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Jeżeli natomiast pewne ustalenia faktyczne zależne są od np. dania wiary lub odmówienia jej zeznaniom świadków, to nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobodnej oceny dowodów wynikającej z treści art. 7 kpk (podzielając pogląd prawny wyrażony w postanowieniu Sądu Najwyższego z 14 grudnia 2010 roku, III KK 378/10).

Co do interpretowania natomiast wątpliwości, to przejawem właściwego stosowania przez sąd I instancji przepisu art. 5§2 kpk pozostaje wyeliminowanie znamion z art. 288§1 kk w zakresie czynu przypisanego w punkcie I dyspozycji, co wynika z interpretowania wątpliwości na korzyść oskarżonego (k.193-194).

Orzeczona wobec oskarżonego kara łączna nie razi surowością jeśli się zważy na zakres skutków, które dotknęły pokrzywdzonych

W świetle powyższego brak powodów do uwzględnienia apelacji (art. 437§1 kpk).

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 636§1 kpk zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty związane z tym postępowaniem, a na podstawie art. 8 i art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierzono mu opłatę w kwocie 120 złotych.